

[Poul Møller.]

delige handel; der må kræves kontrol med, hvor stort mæglerosalæret var ved den oprindelige handel. Og alt dette til hvilken nytte? For efter regeringspartiernes opfattelse er det kun formålet at ramme nogle få. Men for at man kan ramme nogle få, må man kontrollere i langt, langt flere tilfælde end dér, hvor der virkelig er gevinst at hente for staten. Det er derfor ikke en god lov, fordi den vil kræve for megen administration.

En god lov skal også stille borgerne lige over for loven. Vil denne lov stille borgerne lige over for loven? Vi har allerede set — som det er omtalt i dag — at der vil blive en betydelig forskel mellem unge og gamle besiddere af fast ejendom, en betydelig forskel! Linjen vil her være, at de, der blev ejendomsbesiddere i rette tid — ligesom de, der blev studenter i rette tid — virkelig kan være lykkelige og fri, medens derimod de, der først kom til at erhverve ejendommen efter 1. januar 1949, får en ganske anden placering efter denne lov, og for hvert år efter 1. januar 1949 bliver forskelsbehandlingen tydeligere og tydeligere, indtil man kommer op til dem, der har købt i den aller sidste tid eller står for at købe i morgen. Der er altså ingen lighed for loven.

Der er heller ingen lighed for loven, fordi de, der har ofret forbedringer på op til 1 999 kr. om året, ikke kan få noget fradrag, medens de, der har ofret 2 000 kr. om året, kan få et fradrag. Er det lighed for loven? Er det et godt lovgivningsprincip, at de mennesker, der ikke har haft de store beløb at kunne sætte i forbedringer, men som dog gennem en lang årrække har bekostet betydelige beløb, er det et godt lovgivningsmæssigt princip, at den lille mand, den kapitalsvage mand, som har forbedret år for år inden for sine økonomiske muligheder, ikke kan få tillæg til forbedringsværdien, inden skatten beregnes, men skal betale fuld skat også af de direkte omkostninger, han har haft ved forbedringen?

Er det fuld lighed for loven, at brugsforeningerne ikke skal betale kapitalvindingskat, når de sælger fast ejendom. Jeg troede først, det var en lapsus; jeg troede minsandten først, det var en lapsus, fordi man ikke havde fået rettet en tidligere bestemmelse i den gamle lov om, at brugsforeninger var

undtaget. Jeg troede minsandten, at når brugsforeninger solgte faste ejendomme eller ejendomskomplekser, skulle de rammes som andre borgere. Der er ikke noget sagligt synspunkt for, at de ikke skulle det, hvis de solgte fast ejendom og fik fortjeneste. Jeg rejste spørgsmålet i udvalget, men det viste sig, at det ikke var nogen lapsus; det var med velberåd hud; man ønskede ikke, at brugsforeningerne, kælebarnet, skulle underkastes den hårde beskatning, som private borgere bliver underkastet, hvis de sparer kapital op i fast ejendom. Og jeg så til min forundring i Aktuelt — hvad jeg ikke havde anet — at det hænger sammen med, at man i FDB var ved at sælge sit kompleks i Njalsgade, og så skulle regeringen ikke komme og ødelægge dette. Det er intriger og en tankegang, jeg ikke anede noget om; jeg troede, det skyldtes en lovteknisk fejl, at brugsforeningerne ikke var med. Men nu forstår jeg, at det ikke var en lovteknisk fejl. Lighed for loven er det altså ikke; en lov skal være rimelig. Der står i Helge Rodes genforeningsdigt, som vi har hørt citeret i disse dage:

„Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed
som kong Volmer ville.“

Ret og billighed har været noget meget afgørende for al dansk lovgivningsvirksomhed. Meget mere end demokratiets formelle regler og vort folkestyres formelle regler har grundtonen og grundånden i dansk demokrati været: ret og billighed.

Men er denne lov principielt i overensstemmelse med ret og billighed? I princippet beskatter den opsparing i fast ejendom — så kan det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen sige hvad han vil. For den, der erhverver jord og fast ejendom i morgen, betyder det, at han må regne med, at al fortjeneste, han har ud over 40 pct., hvordan det så end går med inflationen, bliver beskattet. I princippet betyder det derved en skat på møntforringelsen. I princippet betyder det, at loven giver gevinst til nogle og tager fra andre. Og loven er urimelig ikke mindst i forbindelse med den grundstigningsskyld, man har gennemført her i landet. Først gennemfører man en grundstigningsskyld, hvis opgave er at inddrage den samfunds-skabte værdistigning af den faste ejendom. Og dernæst, når denne mand, der har betalt